

Το ή έκτη έσπερινή ώρα. Πτερωτή βαρκούλα ή «Αρτεμισία» μάς έδέχθη εἰς τοὺς κόλπους της, τρεῖς φίλους μου καὶ ἐμέ. Ἀνεπετάσαμεν τὸ ίστιον καὶ ή «Αρτεμισία» ἤσχισε γὰ πλέγχολεταχῶς πρὸς τὰ θωρηκτά μας, ὃν ή θέα ἐμπνέει ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ μυστικὴν ἀγαλλίασιν. Ἡ Κυανόλευκος κινεῖται ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιδρόμου. Δὲν βλέπομεν τὴν ώραν νὰ φιθάσωμεν. Ἐπὶ τέλους πλησιάζομεν. Πλέομεν πέριξ τῆς «Γύρας» καὶ τῶν «Σπετσῶν» καὶ προσεγγίζομεν τὴν ναυαρχίδα τὰ «Ψαρά» διπλῶς τὴν ἐπισκεψθῶμεν. Ἀστραπαιών ἀνερχόμεθα τὴν κλίμακα καὶ εὑρίσκομεθα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Χαιρετοῦμεν ἔνα ὑπαξιωματικὸν ἔστις ἀνταπόδει τὸν χαιρετισμὸν μὲν μειδέαμα εἰς τὰ χεῖλα καὶ μᾶς λέγει.

— Θά γλατταί νὰ ἐπισκεψθῆτε τὰ «Ψαρά». δρίστε.

Ἡκολουθήσαμεν τὸν εὐγενὴ ὑπαξιωματικόν, διστις ὠδήγησεν ήμας εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλοίου, μᾶς ἔδωκε λεπτομερεῖς ἐγγῆσεις σχετικὰς μὲ τὰ διάφορα μηχανῆματα, μᾶς ἔδειξε τὸν χειρισμὸν τῶν τηλεσόλων, τὰ ὄποια περιμένουν τὴν στιγμὴν νὰ ἀντηχήσουν καὶ νὰ κηρύξουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπεσκέψθημεν τὸ ὄπλοστάσιον, τὸ πρόβειον νεσοκομεῖον, μετά συγκινήσεως δὲ εἰδούν καὶ κανθίλαν ἀνγυμένην πρὸ τῆς εἰκόνος Ἀγίου διπλῶς ὑπενθυμίζῃ εἰς τοὺς γενναίους ναύτας μας διτὶ ἐμψυχώμενοι ἐκ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως οἱ πρόγονοί των μετέβαλλον εἰς πυροτεχνῆματα τοὺς Τουρκικούς κολοσσούς.

Ἀνήλθομεν εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλοίου καὶ γδυνήθημεν νὰ θαυμάσωμεν ὅλην τὴν γραφικότητα τοῦ πέριξ τοπείου. Ἐθελον νὰ ἀντιγράψω ζωγρῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν εἰκόνα ἐκείνην ἵνα μένη αἰώνιως ἔκει κεχαρχυμένη, καὶ μοι ἐνθυμίζῃ ξταν εὑρίσκομαι μακρὰν τῆς λατρευτῆς Ἑλλάδος τὰς εὐτυχεῖς στιγμάς, δις διηλθον ἐπὶ τῶν «Ψαρῶν» περιστοχιζόμενος ἀπὸ Ἑλληνας ναύτας καὶ Ἑλληνικὰ τηλεσόλα...

Ἀλήρης ἀκούεται δι τῆς σάλπιγγος. «Ο ὑπαξιωματικὸς μᾶς λέγει διτὶ εἶναι η στιγμὴ καθ' ἥν θὰ καταβιβάσθῃ η Σημαία ἐκ τοῦ ἐπιδρόμου καὶ προσκαλεῖται η μουσικὴ γὰ τὴν χαιρετήσῃ.

Κατήλθομεν ταχέως εἰς τὴν πρύμνην.

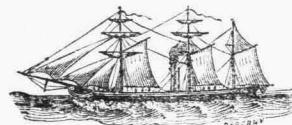
«Μάρες, κλίνατε ἐπὶ δεξιῶν».

Παρατάσσεται η φρουρά. Μετ' αὐτὴν η μουσική. Ἐκεὶ πλησίον ἴσταμην καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν φίλων μου παρακολουθῶν τὴν ώραν ταύτην σκηνήν. Πάντες σιγῶσιν. Αἴφνης δίδεται τὸ σύνθημα. Ἡ Σημαία καταβιβάζεται. Η μουσικὴ ἀνακρούει ἐθνουσιῶδες ἐμβατήριον. Η φρουρά χαιρετᾷ παρουσιάζουσα ὅπλα. Ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται χαιρετοῦν στρατιωτικῶς. Ρίγος ἐνθουσιασμοῦ διατρέχει τὸ σῶμά μου. Συγκεκινημένος ἀποκαλύπτομαι καὶ χαιρετῶ τὴν Σημαίαν. Πᾶς ίχος τῆς μουσικῆς ήτο δι' ἐμὲ μία χρυσὴ ἐλπὶς διὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος μου. Ὅς ἀπεργραπτοὶ καὶ ἀσύλληπτοι στιγμαῖ! Η Σημαία καταβιβάσθη. Μετὰ

μεγάλης εὐλαβείας τὴν διπλώνουν οἱ ναῦται. Τὴν βλέπω μὲ ἀγάπην καὶ θέλω νὰ τρέξω νὰ τὴν φιλήσω, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, αὐτὴν η δποία είναι ἀξία δλων τῶν τιμῶν ποσοῦ τῆς ἀπονέμουν, αὐτὴν η δποία ἐξῆλθεν ἀγνή καὶ ωραία μέσα ἀπὸ τὸ δίγιον αἴμα τῶν προγόνων μας καὶ ἐστήθη ἐπέκνω εἰς τὰ πλοῖα ποσοῦ ἐγκλείουν τοὺς ἱεράτερους μας πόλους διὰ νὰ κυματίζῃ ὑπερήφανος καὶ νὰ φέρῃ εἰς ήμας τοὺς ζῶντας μακράν τῆς ἀγαπητῆς μας Πατρίδος τὸν μητρικόν Της ἀσπασιμόν.

Τιμὴ εἰς τὴν Σημαίαν μας.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

·Υπὸ τοῦ Αρχιμανδρίτου

ΗΛΙΑ ΔΙΠ

Πρώτην Καθηγητοῦ τῆς Ἀραβικῆς ἐν τῷ Θεολογικῷ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, καὶ
ἐν τῷ Αθεροφειώ Γυμναστρῳ.

(Συνέχεια)

Αἱ ώραι συνέστανται ἐν τῇ Ἀραβικῇ, ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἀλλῇ ποιήσει, ἐκ τριῶν μερῶν, τοῦ προσιμίου, τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἐπιλόγου· καίτοι οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ δὲν προσγλοῦντο εἰς τὴν τεχνικὴν ταύτην διαιρεσιν, πολλάκις ἀνευ προσιμίου εἰσῆλλοντες εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τελευτῶντες ἀνευ ἐπιλόγου. Ἀπ' ἐγαντίας ὅμως, οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἐπιμελῶς καὶ τεχνιγέντως ἀκολουθοῦσι τὴν διαιρεσιν ταύτην, μάλιστα δὲ περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὸ ἀπὸ Πηγάσου προσιμίαζεσθαι. Τὰς δὲ ώρας αὐτῶν, ὡς λαμπράς καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκίας οἰκοδομούμενοι φροντίζουσιν, ἐπως τὰ πρόθυρα αὐτῶν ὄσιν, ὡς οἰόν τε εὐτείχη καὶ ἐδραῖα, ὡς ἀπὸ χρυσῶν κιβῶν τῶν προσιμίων ἀρχόμενοι, καὶ δι' αὐτῶν καθιστῶντες τὰ πρόσωπα τὸν ώδῶν αὐτῶν εὐπρεπῆ καὶ τηλαυγῆ. (2)

(2) Παράδει. Πινδάρου ώδὴν Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ, ἕνθα προσιμιαζόμενος λέγει: «Χρυσέας ὑποστάσαντες εἰντυχεῖ προθύρῳ θαλάμου»; «Κίονας, ὃς διτὶ θαητὸν μέγαρον», «Πάξομεν. Ἀρχομένους δι' ἔργου πρόσωπον». «Χρῆ θέμεν τηλαυγῆς». ('Ολ. στ', 1-5)

Συνήθως δὲ οὐ μόνον τῶν ἐρωτικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐγκωμιαστικῶν καὶ τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ὁδῶν ἀρχόμενοι οἱ τε ἀρχαῖοι καὶ οἱ νεώτεροι ποιηταὶ προσφενοῦσι τοὺς διαφόρους τόπους, ἐν οἷς ποτε ἐσκήνωσαν τὰ προσφιλῆ αὐτῶν πρόσωπα, ἀπευθύνοντες ἀσπασμὸν πρὸς τὰ ἔχνη, ἢ κατέλιπεν ἡ διαιρονὴ ἢ διάβασις αὐτῶν καὶ ταῦτα πρωσοποποιοῦντες ἐρωτώσι περὶ τῶν προσφιλῶν ἑκείνων προσώπων παρακαλοῦντες αὐτὰ ἵνα ἀποκριθῶσι. Ἐνίστε φανταζόμενοι τοὺς ἀγαπητοὺς ἀνακωροῦντας προσφωνοῦσιν αὐτοὺς ἢ τὰ ὑπόζυγα αὐτῶν, δεόμενοι δπως μὴ ἐπιταχύνωσι τὴν πορείαν, κλαιούσι δὲ τὴν τύχην αὐτῶν αἰτιώμενοι τὸν χρόνον, ὅτι ἐστέργησεν αὐτοὺς τῆς τῶν ἀγαπητῶν συνομίλιας. Ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια προτάσσοντες προσβάνουσιν ἐν τῷ προσιμῷ ἐτί δύντες εἰς τὴν ἑξῆμηνησιν τοῦ γυναικείου καλλους, εἴτε ἀριστως καὶ ἀνωνύμως, εἴτε ἀναφέροντες ὥρισμένα καὶ γνωστὰ ὄντατα νυμφῶν τινῶν συγχρονῶν ἢ προγενεστερῶν, ἢς καὶ νύμφας τῆς ποιήσεως καλουσι οι νεώτεροι. Μετὰ δὲ ταῦτα, εξερχόμενοι τοῦ προσιμίου λεπτῷ τινὶ τρόπῳ εἰσερχονται εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀνεπαισθήτως προσβάνοντες, εν μὲν ταῖς εγκωμιαστικαὶ φύσαις εἰς τὴν εξύμηνην τῶν ἀρετῶν του ἐγκωμιαζομένου προσώπου, παρορωντες αὐτοῦ τὰς κακίας καὶ τὰ ἐλατιώματα, πολλὰ δὲ προτερήματα ἀγνωστα αὐτῷ ἐγκωμιάζοντες, πολλῇ τῇ ὑπερβολῇ χρώμενοι μεχρις ἀπιστεύτου βαθμοῦ μετὰ πολλούς οε καὶ διαφορους ἐπισφραγίζονται τὰς φύσας ταῦτας ἴσχυρά μαργική φαντασία περιβεβλημένη χαριέστατα ὄμοιοτέλευτα μετρα, καὶ ἀμπεχμένη μεγαλοπρεψή καὶ πολύτιμον χιτώνα λεκτικοῦ καλλους, τὸν δόποιον ὑφάνει αὐτῇ ἢ πολυποίκιλος δημιουργική τῆς γλώσσης φύσις.

Ἐγ γένει δὲ τὰ ἐρωτικὰ αὐτῶν αἰσθήματα ἐκδηλοῦνται παριστώσιν ἔαυτοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀξίους οἰκτιρμοῦ, κλαιούτας ιαείποτε τὴν στέρησιν τῆς τῶν ἐρωμενῶν συνομίλιας, ταλαιπωρουμένους τὴν ἡμέραν, ἐν τρικυμιαὶ σκέψεων κλυδωνιζομένους τὴν νύκτα, σύντροφον ἔχοντας τὴν ἀύπναν καὶ συνομιλουσ τοὺς ἀστερας, τοὺς δόποιους πολλάκις ἐρωτώσι περὶ τῆς ἀποκωρηγράσσης σελήνης, ἐννοοῦντες τὸ προσφιλές πρόσωπον. Ήπαρπονοῦνται διὰ τὴν μακρότητα τῆς νυκτὸς βραέως φέροντες τὴν ἀγρίαν αὐτῆς ὅψιν, ὡς παραπετάσματα τὰ ἐρέδη αὐτῆς καταστελλούσσης, ἢ ὡς ἀγρια κύματα ταραττομένης ἀδύσσου ἀλλ’ ἐπ’ ἀλλοις ἐπικυλινδούσης καλούσι δὲ τὴν πρωΐαν, ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τῶν βασάνων τῆς νυκτός. Ἀλλοι ἐπικαλοῦνται τὸν ὕπνον, δπως, εἰ δυνατόν, παρελάσωσι κατ’ ὄντα πρὸ τῶν διμάτων αὐτῶν τὰ εἰδωλα τῶν ἀγαπητῶν αὐτῶν προσώπων. Φανταζόμενοι τοὺς ἐρωμένους αὐτῶν πορευομένους ἰκετεύουσιν αὐτούς,

ἴνα γηπίως πατῶσι, δπως μὴ συντρίψωσι τὰς καρδίας αὐτῶν ἐστρωμένας ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ἐπὶ τῆς δόδοι, ἐν ἣ βρεδίζουσι, καὶ ἀσπάζονται μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὰ ἔχνη, ἀτινα καταλείπουσι τὰ βῆματα αὐτῶν. (3) Μέχρι τοσαύτης δουλοφροσύνης φθάνουσιν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῶν ἐρωτικῶν αὐτῶν αἰσθημάτων(4). Πολλάκις δὲ μετ’ ἀγανακτήσεως ἐπιτίθενται κατὰ τῶν κατασκόπων τῶν παρακολουθούντων τὰς κινήσεις αὐτῶν ἐν τῷ ἐρωτικῶν διαπορευομένων, ὡς καὶ τοὺς δχληρῶς καὶ βαρέως μώμους κατ’ αὐτῶν ἐκτοξεύοντας.

Τοῦ ἀγαπητοῦ τὰ κάλλη ἐξημνοῦντες παριστώσιν αὐτὸν ἐκ μόσχου πλασθέντα καὶ περιβληθέντα τῆς ἡμέρας τὴν λαμπρότητα, καὶ τοῦ χλωροῦ καὶ εὐκάμπιπου κλάδου την χάριν. Τοὺς Όφυταλμοὺς παρομοίαζουσι πρὸς τοὺς τῶν διορκάδων ἢ τῶν ἀγρίων βιῶν (5) τὰ βλέμματα πρὸς βελη, ἀπερ ὡς ἐκ τοξων αφέμενα κάτωσιν τῶν ὄφρων προσβάλλονται τὰς καρδίας τὴν δὲ ἐπιδρασιν τῶν βλεμμάτων πρὸς μαχείσιν θέλγουσαν τὸν νουν καὶ τὰς αἰσθήσεις. Τοι μετωπον παραβάλλονται πρὸς ηώ, ὡς ἐκ νυκτὸς ἐκ τῆς μελαίνης κόμης προελθουσαν, το δὲ ἐπὶ τῶν παρειων ερύθημα πρὸς πυραν πυρπολουσαν τὰς καρδίας τῶν ἐρωτολήπτων θεατῶν Θαυμάζουσι τὰς απὸ τῶν κροτάφων παραλλήλως πρὸς τὰ ὡτα κατερχομένας τριχώσεις παραβάλλονται αὐτὰς πρὸς κεντρούντας σκορπίους, (6) ἢ πρὸς ρύακα οὔτινος τὸ ὅδωρ ἐμελάνη, σθεσθεντων ἐν αὐτῷ ἀνθράκων τιγών ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν παρειων ἀνημμένης πυρᾶς. Ἐξημνοῦσι τοὺς ἐπὶ τινῶν

(3) Παράδι. τὸ τοῦ Ἀνακρ.

«Καὶ σάνδαλον γενοίμην»

«Μόνον ποσὶ πάτει με». (φθὴ εἰς κόρην, κ'.)

(4) Περὶ τῆς δουλοφροσύνης τῶν ἐραστῶν παράδι, πάλιν τὸ τοῦ Ἀνακρ.

«Καὶ λύσῃ δὲ τις αὐτὸν»

«Οὐδὲ ἔξειται, μενεὶ δέ».

«Δουλεύειν δεδιδακται».

(φθὴ εἰς Ἐρωτα λ').

Καὶ τὰ ἔξης ἐκ τοῦ Φαιδρου τοῦ Πλάτωνος:

«... Οὐθεὶς δὴ ἐκουσίας εἶναι (ἡ ψυχὴ) οὐκ ἀπολείπεται, οὐδέ τινα τοῦ καλοῦ περὶ πλειόνων ποιήται, ἀλλὰ μητέρων τε καὶ ἀδελφῶν καὶ ἔτερων πάντων λεληται, καὶ οὐσίας δὲ ἀμέλειας ἀπολλυμένης παρ' ρύδεν τιθεται, νομίμων δὲ καὶ εὐσχημόνων, οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο, πάντων καταφρονήσασα δουλεύειν ἐτοίμη ...» (XXXII. 252)

(5) Οὐτω καὶ παρ' Ομήρῳ «Βοῶπις» καλεῖται ἡ Ήρα. (Ιλ. Α'. 551). Παρ' αὖτῷ δὲ τὸ ἐπίθετον τοῦτο διδοται καὶ εἰς ἄλλας εξέχοντες γυναικας (Ιλ. Γ'. 144, καὶ Η'. 10).

(6) Ομοια παραβολή, οὐχὶ ὅμως τῶν ἀνωτέρω ρηθεισῶν τριχώσεων πρὸς σκορπίους, ἀλλὰ τῶν διφρῶν πρὸς μέλανας δράκοντας εὑρηται παρ' Ἀνακρέοντι ἐν τοῖς ἔξης:

«Ἀπαλόν ὃς καὶ δροσῶδες»

«Στεφέτω μέτωπον δφρύδε»

«Κυανωτέρη δρακόντων»

(φθὴ εἰς Βάθυλλον, κθ').

προσώπων φακούς νομίζοντες, ότι προσθέτουσι: μεγαλοπρέπειαν και δραϊδητητα, παριστώσι δ' αὐτούς, ὡς ἔχνη τοῦ μέσου, ἐξ οὐ πλάτει ὁ Θεός τὰ τῶν εὔειδῶν νέων χαρίεντα σώματα· ἡ παραβάλλουσιν αὐτούς πρὸς σταγένας μέλανος, φ' χρησματένη ἡ ὥραστης ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὡς ἐπὶ εἰκονοῦ και στιλπνοῦ χάρτου πλήρεις τὰς ἐννοίας αὐτῆς. Τοὺς ὀδόντας παρομοιάζουσι πρὸς μαργαρίτας κανονικῶς και εὐρύθμιως προσηγριμορρένους, τὸν δὲ σίαλον τοῖς ἀσπαζομένοις παριστώσι γλυκύτερον και αὐτοῦ τοῦ μέλιτος· ἐν γένει δὲ τὸ δόλον πρέσωπον παραβάλλουσι πρὸς πανσέληνον ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς κόμης λάμπουσαν. Τὸ στήθος παρομοιάζουσι πρὸς κῆπον, ἐν ᾧ ὡς φοιᾶς καρποὶ οἱ μαστοὶ ἀνέθαλον, τὸ δὲ ὄλον ἀνάστημα πρὸς νεδροῦ δορκάδος, (7) εὑπλαστον και λεπτοφυὲς σῶμα ἡ πρὸς ὥραίν οὐψίκομον δένδρον, ἡ μᾶλλον πρὸς χαρίεντα εὐκαμπτον κλάδον (8). Γοῦτο εἶναι ἐλάχιστον δεῖγμα τῶν πολυειδῶν και πολυτέλεων παραβολῶν, ἃς μεταχειρίζονται οἱ Ἀράβες ποιηταὶ ἐν τοῖς ἑρωτικοῖς αὐτῶν ἔργοισιν.

Τῶν δὲ ἥρωϊκῶν φύῶν ἀρχόμενοι, συνήθως μνείαν ποιοῦνται τῶν τόπων, ἐν οἷς διαφέρουσι μάχαις συνήθων ποτε· είτα καυχῶνται ἐπὶ τῇ αὐτῶν δυνάμει και ἀνδρείᾳ, αὐθαδῶς και ὑπερηφάνως περὶ ἔαυτῶν ἐκφραζόμενοι, τοὺς δ' ἀντιπάλους αὐτῶν ἐν λίαν ταπεινῇ και εὐτελεῖ μοίρῃ τάσσοντες. Ἐν τῷ μεταξὶ δὲ ἀναφέρουσιν ἐνίστε καυχώμενοι τὰ δύναματα τῶν ἑρωμένων αὐτῶν, οἷονει καλοῦντες αὐτάς, διπας παραστώσι και ιδωσι τὰ ἐν ταῖς μάχαις ἀνδραγαμήματα αὐτῶν. Ἔγκωμιάζουσι δὲ πρὸς τούτοις και τοὺς ἵππους αὐτῶν, ἐξημούντες αὐτῶν τὴν ὠκυποδίαν και τὸ εὐτεροφονούντον δὲ και τὰ δόρατα αὐτῶν και τὰ ἔιφη περιγράφουσι μετὰ θαυμαστῆς ἀγχινοίας.

“Ο «Ἄνταρατ - Οὐλάβηση», διαδέητος ἥρως και ἔνδοξος ποιητής τῆς ἀ. τάξεως, ἀποτεινόμενος ἐν τοῖς τῶν φύῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἑρωμένην αὐτοῦ λέγει: «Σοῦ δὲ ἐμνήσθην, τῶν δοράτων ἐξ ἐμοῦ ποτιζομένων, και τῶν λευκῶν τῆς Ἰνδίας ἔιφων ἐκ τοῦ αἷματός μου σταζόντων ἐπειθύμουν δὲ τὰ ἔιφη καταφλῆσαι διότι ἔστραπτον, ὥσπερ ἀστράπτει τὸ μειδῶν σου στόμα.» Ο αὐτὸς ἀλλαχοῦ λέγει περὶ τοῦ ἵππου αὐτοῦ: Καὶ γάρ ὁ ἵππος μου μεσίτης ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ θανάτου, διασχίζων δὲ τὸν κονιορτὸν ἔγραφε και ἐπώλει». Ἐν ἑτέρῳ ὥδῃ καυχώμενος ἐπὶ τῇ δυνάμει αὐτοῦ θεωρεῖ αὐτήν «στερροτέραν τῶν βράχων, και αὐτῶν ἔτι τῶν ἀσαλεύτων δρέων». ἀκολούθως λέγει, διτι, «ἔάν διά τοῦ ἔιφους αὐτοῦ ἐπάτασσεν

(7) Παράβλ. τὸ τοῦ Ἀνακρ.

«Ἄτε νεθρὸν νεοθήλεα γαλαθηγόν, δστ' ἐν ὅλῃ»
«κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπιτογήθη» (νθ').

(8) Παράβλ. πάλιν τὸ τοῦ Ἀνακρ.

«Παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου»
«καθίσω, καλὸν τὸ δένθρον.»
«ἄπαλάς δ' ἔσεισε χαίτας»
«μαλακωτάτη κλαδίσκω» (φθὴ εἰς Βάθυλλον, κθ'-)

αὐτὸν τὸν χρόνον ἔθελον χωρισθῆ ἀπ' αὐτοῦ εἰ παρελθόντες αἰῶνες». Περὶ δὲ τοῦ ἵππου αὐτοῦ λέγει, διτι «παράγε ὅπισθεν αὐτοῦ ἀστραπὴν ἐκ τῆς τριβῆς τῶν πετάλων αὐτοῦ». Τέλος ἀποτεινόμενος πρὸς τὰ θυρία τῆς ἔργου καλεῖ αὐτά, «ἴνα εὐχαριστήσωσιν αὐτῷ λαΐσσοντα διὰ τὰ μικρὰ αὐτῶν τροφὴν ἐκ τῶν κρανίων τῶν ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντων ἀνδρῶν». Ἐν ἑτέρῳ ὥδῃ καυχώμενος, «τὰς μὲν ψυχὰς τῶν ἔχθρων θεωρεῖ εἰς αὐτὸν ἀνηκόνυσας, παραχωρεῖ δὲ τὰς σάρκας τῶν πτωμάτων εἰς τὰ ὄργεα, και τὰ δστᾶ εἰς τὰ θυρία, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἵππους τὰ λάφυρα. Ἐν ἑτέρῳ ὥδῃ θεωρεῖ «τὸ ὅδωρ τῆς ζωῆς μετὰ τῆς ταπεινότητος γέενναν τοῦ πυρός, τὴν δὲ γέενναν μετὰ τῆς δδῆξης, ὡς τὸ ἀριστον ἐνδιαίτημα». Ἀλλαχοῦ λέγει: «Ο θάνατος τρέμει ἐνώπιόν μου ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, διτι, ὡς φλόξ ὁ κονιορτὸς ἐγέρεται· τὴν δὲ μάχην ἀνάπτων ἐν αιμάτων ἀδύσσωφ, ἡς τὰ κύματα αὐξάνουσι τὴν ηδονήν μου. Τότε τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς νύκτα ζοφώδη μεταβλέλω. Ἐν πάσῃ δὲ περιπλοκῇ οὐδένα παρίγορον ἔκτος τοῦ ἵππου μου ἔχω, δπότε και αὐτὸ τὸ ἔιφος μου προσκλαίεται ἐκ τῆς σφραγίδοιης τῆς δργῆς μου». Ἀλλαχοῦ λέγει: «Ἐρωτήσατε τὰς περιπετείας τοῦ βίου, δπότας ἐναντίον μου φάλαγγας ἐπεμψαν, τὰς δποιας, τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἀγώναν ἀλειφομένου, δέσοχιζον διὰ ἔιφους, διὰ τοῦ δποίου, και τὴν σκοτίαν, ἔὰν ἐπάτασσον, ηθελε τραπῆ εἰς τυγχάνη, προσκόπτουσα πρὸς τοὺς ἀστέρας».

“Ἐτερος ποιητής, «Ιβη Σανά Ἐλ μούλκ» καλούμενος, ἐν τινι ὥδῃ αὐτοῦ θεωρεῖ ὅλους τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους πλήγν αὐτοῦ φρίτοντας τὸν θάνατον και προσκεκολημένους εἰς τὴν ζωήν, μόνον δὲ ἔχοντες ἀτρέμητον ἀπέναντι τοῦ θανάτου. Ἀκολούθως λέγει, διτι διὰ μὲν τῆς εὐτασθείας αὐτοῦ τὸ φυχρὸν ὅδωρ εἰς ἀνθρακα καιιμενον μεταβάλλει, διὰ δὲ τῆς γηπιότητος αὐτοῦ τὸ κοπτερὸν ἔιφος ρίγη καθιστᾶ. Περιφρονεῖ ἀπαγατας τοὺς ἀνθρώπους, πάντα δὲ γυμὸν ἐκ τοῦ κόσμου τῆς δεσποτείας αὐτοῦ μηδὲν θεωρεῖ τὸν κόσμον ἀπαντα ἐκλαμβάνει, διὰ δέδραν αὐτοῦ. Προτιμᾶ τὴν διψαν, δταν πρόκειται νὰ γνωρίσῃ χάριν εἰς τὸ ὅδωρ, καὶ τὸν τύχην εἰναι πλησίον τοῦ οὐρανίου ποταμοῦ, τοῦ Γαλαξίου. Τὸνχρόνον καλεῖ δούλον αὐτοῦ, ἔαυτὸν δὲ κύριον τοῦ χρόνου, δὲν δέχεται δὲ οὐδὲαντὸν τὸν δρίζοντα θρόνον αὐτῷ. Ἀκολούθως λέγει, διτι ἔὰν οἱ ἀστέρες ἐγίνωσκον τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ ἔθελον πέσει και προσκυνήσει αὐτόν. Τὴν ἀνθρωπότητα ἀπασαν θεωρεῖ ὑποκειμένην αὐτῷ, ἔαυτὸν δὲ ὑπεράνω αὐτῆς ιστάμενον και πάντων ὑπερέχοντα κατά τε τὴν εὐφύταν και τὴν πολυμάθειαν, κατά τε τὴν δέξιαν και τὸ κράτος. Τὴν ἐν γηνερίᾳ ἡσυχάζουσαν θάλασσαν παριστᾶ ἀφρίζουσαν ἐκ φύνου, δταν βλέπη, διτι αὐτὸς ὑπερνικᾶ αὐτήν, διὰ πρὸς τὴν εὐρύτητα τῆς μεγαλοδωρίας αὐτοῦ. Τέλος καυχώμενος, διτι πρὸς τὴν σσφαλέχει συνημμένην και τὴν ἀνθρακον αὐτοῦ τρίζοντα ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν σπάθην αὐτοῦ τῇ κλαγγῇ ἀντιγχουσαν, και οἰονει πρὸς τὸν κάλαμον αὐτοῦ ἀνταποκρινομένην.

Ἐτερος ποιητής ὁ «'Αλαβιουαρδῆ» ἐν τινὶ φῦσι
αὐτοῦ ἔκφράζει τίνι ἐπληγῖν αὐτοῦ διὰ τὸ θράσος
ἐκείνου, ὅστις πειρᾶται, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος αὐτοῦ,
ἐνῷ αὐτὸς σύρει τὰ κράσπεδα τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ ὑ-
περθεν τῶν κορυφῶν τῶν ἀπωτάτων ἀστέρων. Ἐν ἑτέ-
ρᾳ φῦσι λέγει: «'Οταν διψή ὁ θάνατος δές πή αἷμα
ἔκ τῶν ἄκρων τῶν δοράτων ἡμῶν». Ἀλλαχοῦ θεωρεῖ
τοὺς ἀνθρώπους θεράποντας αὐτοῦ, τὸν χρόνον ὥστα-
τως δοῦλον, καὶ τὰς κορυφὰς τῶν ἀστέρων ὑποπόδιον
τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Τὸν ἀετὸν παριστῇ ἀκολουθοῦντα
τὸ ἔιρος αὐτοῦ, τὸν κόσμον δὲ φένοντα, ὅτι στάζει ὁ
κάλαμος αὐτοῦ. Τὴν γῆν ἀπασαν δὲν δέχεται ἡ φιλο-
τιμία αὐτοῦ εἰς χροσὸν μεταβαλλομένην, ὃς ἀνεπαρκῆ
ούσαν εἰς τοὺς ἀναμένοντας τὰς δωρεὰς αὐτοῦ.

Μετὰ τὰ εἰρημένα νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη
πλέον νὰ καταδεῖξω τὰς ὑπερβολάς, τὰς ὅποιας μετα-
χειρίζονται οἱ Ἀραβεῖς ποιηταὶ ἔκγωμιαζοντες τοὺς
ἐπιφανεῖς καὶ κραταιούς, ἀρά' οὐ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα
λέγουσιν ἔγκωμιαζοντες αὐτοὶ ἔχυτούς, ἐπὶ ὑπαρ-
χούσαις ἢ ἀνυπάρκτοις αὕτων ἀρεταῖς μεγαλαυχοῦντες
καὶ γαυριῶντες.

'Αλλ' οὐδὲ ἐκ τῶν ἐλεγείων αὐτῶν θρηγούντων τοὺς
ἐπιφρανεῖς νεκροὺς λείπουσιν αἱ ὑπερβολαί. Ἄξιον λόγου
εἶναι τὸ ἐλεγεῖον τοῦ «'Ἄβι Ἐλ-ἵσσων Ἀλανθάρη»,
δι' οὐ θρηγεῖ τὸν εἰς τοὺς ἐλέφαντας πρῶτον ριψέντα
καὶ μετὰ τὴν κατασπάραξιν αὐτοῦ σταυρωθέντα «'Ἄβου
Τάχερ Μωάμεθ», καὶ τοῦ ὅποιου ἀρχεται οὕτω:
«'Ὕψος ἐν τε τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ· ἀληθῶς
τοῦτο εἶναι ἐν τῶν θαυμάτων». Ἀκολούθως ἀπο-
τεινόμενος πρὸς τὸν σταυρωθέντα λέγει: «'Ἴδε περὶ¹
σὲ τὰ πλήθη, δημοιαὶ πρὸς ἐκεῖνα, ἀτινά σε περιε-
κύλουν, ὅτε διένεμες αὐτοῖς τὰς δωρεάς. Σὺ δὲ ἵστασαι
πρὸς αὐτῶν, ὡς ρήτωρ ἐν προσευχούμενος, ἐκτείνων
τὰς χειρας, ὡς συνειδῆτες νὰ ἐκτείνῃς αὐτὰς πρὸς
αὐτούς, πλήρεις δόσεων. Ἐπειδὴ δὲ στενοὶ τυγχά-
νουσιν οἱ μυχοὶ τῆς γῆς τοῦ νὰ περιλάβωσι τὸ σὸν
μεγαλεῖον ἐποίησάν σοι τάφον τὸν αἰθέρα, σάβανα δὲ
τὰς τῶν ἀνέμων πνοές. 'Ως μέγας δὲ ἐν ταῖς συνει-
δήσεσιν ἐξακολουθεῖς φρουρούμενος ἀσφαλῶς, καιο-
μένων κύκλων σου τῶν πυρῶν, ὡς συνέδαινε τοῦτο,
ὅτε διετέλεις ἐις τὸν. Καὶ ὅνειδος μὲν οὐδὲν σοι
προσάπτει ἢ σταύρωσις, μᾶλλον δὲ παρέχει μεγάλην
παραμυθίαν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέδην ὁ χηλιατος, σὺ ἐπέδη
καὶ δὲ Ζαΐδ ἐν χρόνοις παρεληγυθόσιν. Ἐκεῖνο δέ,
ὅπερ ἐγὼ παρατηρῶ, εἶναι ἐτι οὐδὲν ἔτερον ἔχον πλήγη
τοῦ σου γῆδυνθη νὰ ἐναγκαλισθῇ τοσαῦτας εὐκλείας».

Τέλος ἐπιλέγει: «'Καὶ
ὑπὸ γῆν μὲν δέν σε ἔκρυψαν, ἵνα εὐχηθῶ, ἔπως ποτίσῃ
ὁ Θεὸς τὸ χημά σου, διέτι σὺ αὐτὸς ὑπαίθριος ὡν,
δέχεσαι τῶν ὄμβων τὰς ροξές ἀλλ' εὔχομαι, ὔπως ἡ
χάρις τοῦ ἐλεήμιον Θεοῦ ἐπισκιάσῃ σε νύκταρ τε
καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ τῶν δαψιλῶν αὐτοῦ ἐλεῶν».

'Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τῶν ἐλεγειακῶν αὐτῶν φῦσι
ἀρχονται διὰ προϊμίων γνωμικῶν καὶ τὰ μᾶλα διδα-
κτικῶν, ἐξ ὧν ἐξέλεξα πρὸς ἔμμετρον μετάφρασιν τὸ
προϊμίον καὶ τινας ἀλλους στίχους ἐλεγειακῆς τινος
φῦσης τοῦ περιφήμου ποιητοῦ «'Ἄβουλαχ Ἀλμαρρη»,
δι' ἡς θρηγοῖ νομομαθῆ τινα, καὶ ἦτις ἔχει ὡς ἐξῆς:

Φιοῦδον, καὶ οὐ πρὸς ὄνησιν, εὗ οἰδ' ἐγώ,
Κλαιόγτων θρῆνοι, εὐθυμυούντων τε φῦσαι·
Κεῖσθαι δὲν ἵση μαρτρὸς δ τῶν θλιβερῶν
Τῷ τῶν ἐσθλῶν ἀγγέλῳ, ἔμοι γε δοκεῖ.
Καὶ τούτῳ ἀμφίους εἰμί, ἀρά' ή τρυγών
Θρηγεῖ ἡ ἄρει ἄνω λιγυροῦ κλωνός;
Ίδε μηνηεῖα ταῦτα τὰ προκείμενα,
Οὐσηγεῖαν ἀρουραν πληροῖ βάδαι!
Πλήγη ποῦ τὰ τῶν παρωχημένων γενεῶν;
Δει ἀρά εὐλαβῶς πατεῖν, καὶ γάρ τὴν γῆν
Συγκεισθαι ἐξ ἐκείνων τῶν σαρκῶν φημί·
Αἰσχρὸν δέ, φεῦ, καὶ χρόνου θιτερον πολλοῦ
Πατράσι καὶ προγόνοις οὕτως ἀσεβεῖν.
Ἐχρῆγη δὲ μᾶλλον ἐναέριον βατεῖν,
Καὶ μὴ πατεῖν ἐν κόμπῳ λείψανα βροτῶν.
Καὶ τόδε ἔπεισιν ἔρεσθαι, τῶν πολλῶν
Οπέσσοις ἀρά τάφος ἐγεγρνει εἰς
Τῶν ἀντιπάλων ἀμιλλαν καταγελῶν;
Οπέσσων δ' ἀπ' αἰώνων εὔροις ἀγ νεκρῶν
Ἐπ' ἀλλοις ἀλλα λείψαν' ἐπικείμενα!
Τοῦ πέλουν δ' αὖ ἀστέρας ἐρωτῶν, δὲ τάν,
Μαθήσει, ὅσας μὲν παρήλλαξαν φυλάς,
Οσῶν χωρῶν δὲ γῆσθοντο διαδοχήν,
Οσαῖς τε Φοίβου δύσεσιν ἐπέζησαν
Τοῖς ἐν νυκτὶ δδοιποροῦσι λάμποντες.
Μάταιοις οὖν πόνος δ βίος μοι δοκεῖ
Ἄπας, οὐδέν μοι τοίνυν θαυμαστότερον
Ἀνδρὸς ἀπλήστως ἐχομένου τῆς ζωῆς·
Πολλαῖσια γάρ ή λύπη ἐν καιρῷ
Θανάτου, φεῦ, τῆς ἐν τῷ τόκῳ χαρμονῆς.
Πλήγη ἀλλ' αἰώνιον τὸ γένος τῶν βροτῶν,
Οἱ δὲ ἐκλείψειν φάσκοντες αὐτὸ ποτέ,
Ὦς πορρωτάτω τοῦ ὅρθος διέστησαν.
Οὐ μήν ἀλλα πάντες μεθίστανται βροτοί
Ἐκ κόσμου ἔργων εἰς δδύνην ἡ χλυδήν.
Ἐστι γάρ οὐ πνοής ἀκεσύδυνος σαρκὶ²
Ο θάνατος, δ πρὶν δὲ βίος νυσταγμός.

Μάταιοις ἀρά ἔργον καὶ ἀγόνητον
Καὶ πάντη φροῦδον τὰ βροτῶν κηδεύματα·
Πολλοὺς πολλάκις γάρ ή λύπη ἔωσεν
Εἰς δράματα φρενὶ ἀντιτασθενενα

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Καὶ γε ποδ' ἔχει ἡμαρ, φρυγήσεται
Πᾶν οἰκημα, ἀπὸ πελείας καλιάς
Μέχρις δύψηφῶν μεγάρων δεσποτῶν.
Οὐκοῦν βροτῶν ἀπάντων μόνος συνετός
Ἐστιν ἔκεινος, δις τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς
Οὐδέποτε ἀπάτη γίτων γίγνεται

(ἀκολουθεῖ).